

SCHEIDSGERECHT GEZONDHEIDSZORG

Het Scheidsgerecht, bestaande uit mr. A. Hammerstein, wonende Arnhem, voorzitter, drs. R.V.W.M. Lantain, wonende te Velp, en drs. G.R. de Zeeuw, wonende te Dordrecht, arbiters, bijgestaan door mr. A.T.B. de Vries, griffier, heeft op 28 september 2010 het navolgende arbitrale vonnis gewezen in de zaak van:

nrs. 09/24 en 10/22

drs. **A.**,
wonende te Z.,
eiser,
gemachtigde: mr. H.A.J. Stollenwerck;

tegen:

de stichting **B.**,
gevestigd te Y.,
verweerster,
gemachtigde: mr. L.A.P. Arends.

Partijen worden aangeduid als eiser en de stichting.

1. De procedures

- 1.1 De gemachtigde van eiser heeft het eerste geschil aanhangig gemaakt bij brief van 28 september 2009 (kenmerk 09/24). Bij memorie van eis van 27 oktober 2009, met 29 producties, heeft eiser gevorderd dat de stichting zal worden veroordeeld tot vergoeding aan hem van schade, op te maken bij staat, die hij heeft geleden als gevolg van de tekortkoming van de stichting in de nakoming van de toelatingsovereenkomst en wegens handelen in strijd met de zorgvuldigheid die zij jegens eiser in acht heeft te nemen. Eiser vordert rente vanaf 1 april 2008, en veroordeling van de stichting in de kosten.
- 1.2 De gemachtigde van de stichting heeft bij brief van 26 november 2009 de memorie van antwoord met 28 producties ingediend, waarin de stichting concludeert tot afwijzing van de vordering, met veroordeling van eiser in de kosten.
- 1.3 De gemachtigde van eiser heeft bij brief van 31 december 2009 nog veertien producties overgelegd.
- 1.4 De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden te Utrecht op 12 januari 2010. Eiser is in persoon verschenen, met zijn gemachtigde, vergezeld door zijn adviseur C.. Namens de stichting waren aanwezig drs. D. en mr. E., voorzitter en secretaris van de raad van

bestuur (rvb), alsmede drs. F. en drs. G., plastisch chirurgen, bijgestaan door haar gemachtigde.

- 1.5 Vervolgens heeft eiser op 9 februari 2010 een nadere memorie, met zeven producties ingediend. De stichting heeft bij nadere memorie van 10 maart 2010, met producties, gereageerd.
- 1.6 Op 16 maart 2010 heeft de tweede mondelinge behandeling plaatsgevonden te Utrecht. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Namens de stichting waren aanwezig mr. E., reeds vermeld sub 1.4, dr. H., plastisch chirurg, I., stafmedewerker ao/ic , bijgestaan door haar gemachtigde.
- 1.7 Bij brief van 23 maart 2010 heeft het Scheidsgerecht de volgende vragen voorgelegd aan partijen:
 - a. Kunnen partijen nader toelichten op welke data in 2008 en 2009 reeds vastgestelde poli's en OK's geen doorgang hebben gevonden op grond van een aan de zijde van eiser gelegen reden en op welke data dit een gevolg was van een initiatief van de stichting, met zo mogelijk concrete vermelding van redenen, en liefst op basis van een wederzijdse vaststelling?
 - b. Welke productieafspraken zijn tussen partijen gemaakt over 2008 en 2009 en waaruit blijkt dit? Welke afspraken heeft de stichting gemaakt met de overige plastisch chirurgen? Zijn er door de stichting op enigerlei wijze productieafspraken over de niet-verzekerde zorg gemaakt met de maatschap plastisch chirurgen dan wel met H. en F. individueel?
- 1.8 Bij brief van 6 augustus 2010 heeft eiser deze vragen beantwoord. De stichting heeft gereageerd bij brief van 20 augustus 2010 (met drie producties).
- 1.9 Bij brief van 28 april 2010 (met een productie) heeft eiser bij het Scheidsgerecht een volgend geschil tegen de stichting aanhangig gemaakt (kenmerk 10/22). Hierbij komt eiser op tegen de opzegging van zijn toelating door de stichting bij brief van 30 maart 2010 per 1 oktober 2010. Dit geschil is met instemming van partijen gevoegd met de sub 1.1. en volgende alinea's genoemde procedure, aanhangig bij het Scheidsgerecht onder kenmerk 09/24. Eiser verzoekt bij memorie van eis van 31 mei 2010 (met elf producties) het Scheidsgerecht de opzegging van de toelatingsovereenkomst te vernietigen en:
 - de stichting te veroordelen de toelatingsovereenkomst na te leven en eiser volledig gelijk te behandelen als de leden van de maatschap plastische chirurgie zowel in de verzekerde als in de onverzekerde zorg en met dezelfde participatie en exposure, op verbeurte van een dwangsom van € 10.000,00 per overtreding per dag die de stichting in gebreke zal blijven en
 - de stichting te veroordelen tot vergoeding van de schade, door eiser geleden, welke schade moet worden opgemaakt bij staat en vereffend als volgens de wet, verhoogd met de wettelijke rente vanaf 21 maart 2010, althans vanaf het moment van indiening van de memorie van eis en in beide gevallen tot de dag van algehele voldoening en
 - de stichting te veroordelen in de kosten van deze nieuwe procedure, waaronder de kosten van rechtsbijstand van eiser.

- 1.10 Bij brief van 7 juli 2010 heeft de stichting een memorie van antwoord (met producties) ingediend, waarbij de stichting het Scheidsgerecht verzoekt de vorderingen van eiser af te wijzen met veroordeling van eiser in de kosten van deze procedure, waaronder begrepen de kosten van rechtsbijstand van de stichting. Eiser heeft bij brief van 26 augustus 2010 nadere producties ingediend. De stichting heeft bij brief van 9 september 2010 nog nadere producties overgelegd.
- 1.11 Een derde mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden te Utrecht op 15 september 2010. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde en vergezeld door C.. Namens de stichting waren aanwezig drs. D., voorzitter van de rvb, I., stafmedewerker ao/ic, prof. dr. H., drs. F. en drs. G., plastisch chirurgen, bijgestaan door haar gemachtigde. De wederzijdse standpunten zijn aan de hand van pleitnota's overgelegd. Beide partijen hebben nog producties overgelegd ter zitting.

2. Samenvatting van het geschil

- 2.1 Eiser is vanaf 1 augustus 2001 toegelaten als plastisch chirurg in het ziekenhuis van de stichting. Hij was werkzaam voor 0,5 fte, samen met H., die eveneens vanaf die datum is toegelaten voor een 0,5 fte plaats. Beiden hebben een maatschap gevormd. Zij hebben aan de stichting, die de praktijk van de vertrekkende plastisch chirurg had overgenomen, goodwill betaald ten bedrage van NLG 520.000,-.
- 2.2 Met ingang van 1 januari 2002 is de toelating van eiser uitgebreid tot 1 fte. Met ingang van 1 april 2004 is eiser voor 0,8 fte in een ziekenhuis te X. gaan werken en is zijn toelating in het ziekenhuis van de stichting te Y. teruggebracht tot 0,3 fte (een dag per week). Ook H. heeft zijn toelating teruggebracht tot 0,3 fte. In oktober 2004 is G. toegetreden tot de maatschap. Zij werkte een dag in X. en drie dagen in Y..
- 2.3 In oktober 2007 heeft G. haar vertrek per 1 april 2008 aangekondigd. In november 2007 deelde H. mee dat ook hij zou weggaan. Bij brief van 7 december 2007 is hij op dit besluit teruggekomen. Inmiddels had hij de maatschap met eiser opgezegd tegen 1 juni 2008.
- 2.4 Op 11 januari 2008 heeft een gesprek plaatsgevonden tussen de toenmalige voorzitter van de rvb van de stichting, J., en eiser, waarin aan eiser is voorgesteld om, nu H. de maatschap niet wilde continueren, uit het ziekenhuis van de stichting te vertrekken, in verband met het gebrek aan samenwerking tussen hem en H.. Verder is aan eiser gemeld dat er bij de kandidaten voor de opvolging van G. iemand was die niet met eiser wilde samenwerken.
- 2.5 In de door het vertrek van G. ontstane vacature is met instemming van alle betrokkenen voorzien door de toelating van F. per 1 april 2008. F. en H. hebben een maatschap gevormd vanaf die datum. De maatschap met eiser is per die datum (door het vertrek van G.) beëindigd. F. is drie dagen werkzaam in Y., eiser en H. ieder een dag.
- 2.6 Op 4 juli 2008 stuurde de voorzitter van de rvb een brief aan de drie plastisch chirurgen over de noodzaak van het sluiten van een samenwerkingsovereenkomst. Ook stelde hij

voor dat de bijdrage voor de arts-assistent gesplitst zou worden. Tussen de plastisch chirurgen is vervolgens tevergeefs getracht tot overeenstemming te komen, waarbij het ene schriftelijk voorstel volgde op het andere. Eiser verwijt de stichting en de beide andere chirurgen gebrek aan medewerking en omgekeerd wijten dezen het mislukken van het overleg aan de onwil van eiser. Op 6 oktober 2008 vond overleg plaats, waarvan notulen zijn overgelegd waaruit blijkt dat de plastisch chirurgen het nog steeds oneens waren, maar zouden trachten binnen een maand afspraken te maken. Bij brief van 10 november 2008 stelde de voorzitter van de rvb vast dat er nog geen overeenstemming was bereikt. Hij schreef dat de samenwerking voor 1 januari 2009 moet zijn geregeld. Hij wees op de onwenselijkheid van de situatie, ook voor het personeel. Eiser stelde bij brief van 4 december 2008 mediation voor. Hij stuurde ook een conceptovereenkomst aan zijn beide collega's, die zelf voorstellen deden bij brieven van 5 en 10 december 2008. Eiser reageerde op 28 december 2008 met een nieuw voorstel en op 29 december 2008 stuurde eiser een brief aan de rvb. Zijn collegae stuurden hem op 30 december 2008 een nieuw voorstel voor een overeenkomst. Zij wezen de rvb erop dat het voorstel van eiser aanzienlijk afweek van hun voorstel.

- 2.7 Op 22 januari 2009 stuurde K. als waarnemend voorzitter van de rvb, opnieuw een brief aan de drie plastisch chirurgen over de samenwerking. Betrokkenen kwamen vervolgens niet tot overeenstemming over een datum voor overleg. Deze is door de rvb eenzijdig vastgesteld op 16 februari 2009. Bij brief van 13 februari 2009 deelde eiser aan de rvb mee dat hij een bijeenkomst op korte termijn niet zinvol achtte. Hij is ook niet verschenen bij het overleg dat op de vastgestelde datum heeft plaatsgevonden. Op 25 februari 2009 deed K. verslag van deze bijeenkomst. Hij stuurde een conceptovereenkomst mee met het verzoek daarop te reageren, hetgeen door de beide collegae van eiser kort daarop mondeling is gedaan. Met eiser volgde een langdurige correspondentie per brief en per e-mail, merendeels via de betrokken advocaten. De gehele correspondentie is door de stichting als bijlage bij productie 21 in het geding gebracht: het gaat om ongeveer 40 stukken.
- 2.8 Op 17 juni 2009 heeft een bespreking plaatsgevonden tussen de rvb enerzijds en de drie plastisch chirurgen anderzijds. Daarin zijn onder meer de bezwaren van eiser tegen het op tafel liggende concept van een overeenkomst besproken. Op 29 juni 2009 is de aangepaste samenwerkingsovereenkomst aan betrokkenen gezonden. Eiser liet op 29 juli 2009 weten dat hij niet met het concept kon instemmen. De advocaat van de stichting reageerde op 21 augustus 2009 met enkele voorstellen tot aanpassing. Op 14 september 2009 stuurde de advocaat van eiser onder protest een door hem ondertekend exemplaar van de samenwerkingsovereenkomst terug. Omdat nog niet alle onderwerpen waren geregeld, ging de correspondentie door tot 11 november 2009, de dag waarop een door eiser ondertekend exemplaar van de definitieve overeenkomst is ontvangen.
- 2.9 Vanaf 1 april 2009 is een nieuwe arts-assistent werkzaam, zij het alleen voor de beide leden van de maatschap en niet voor eiser, die daartegen bezwaar heeft gemaakt. Inmiddels werkt de arts-assistent ook voor eiser.
- 2.10 Op 19 oktober 2009 heeft het unithoofd poliklinieken aan eiser een e-mail gezonden waarin hij hem wees op de negatieve gevolgen van een late afmelding voor een poli op 26

oktober, 23 november en 1 december 2009. Eiser antwoordde op 23 oktober 2009 per e-mail.

- 2.11 Na het bestuur van de Vereniging Medisch Staf en de maatschap plastische chirurgie en eiser te hebben gehoord heeft de stichting de toelatingsovereenkomst met eiser opgezegd op de volgende opzeggingsgronden (samengevat):
- 1) Door de negatieve opstelling van eiser heeft het veel te lang (ruim anderhalf jaar) geduurd voordat er een schriftelijke samenwerkingsovereenkomst tot stand kwam die de continuïteit van de patiëntenzorg veilig moest stellen.
 - 2) Eiser gaat overleg met de nieuwe maatschap plastische chirurgie over samenwerking en de patiëntenzorg voortdurend uit de weg; hij stelt zich afwachtend op en draagt geen enkele oplossing aan om tot een goede samenwerking te komen.
 - 3) Eiser jaagt voortdurend zijn eigen belangen na en toont geen begrip voor de belangen van anderen.
 - 4) Eiser veroorzaakt binnen de ziekenhuisorganisatie stelselmatig onrust door discussies op te werpen over plannings en andere (administratieve) zaken, hetgeen veel overlast veroorzaakt.
 - 5) In plaats van harmonie binnen het ziekenhuis te zoeken, door te streven naar verzoening en samenwerking, schrijft eiser dat de samenwerkingsovereenkomst volledig rond is, maar beklemtoont hij dat hij nogmaals bezwaar maakt tegen de inhoud en de wijze van totstandkoming daarvan en begint hij een procedure tegen de stichting wegens vermeende geleden schade, nog voordat hij de samenwerkingsovereenkomst getekend heeft.
 - 6) Tijdens voornoemde procedure heeft eiser gemeend (transcripties van) opnamen te moeten overleggen van gesprekken met medewerkers die buiten hun medeweten gemaakt waren, waardoor hun vertrouwen zeer ernstig is geschaad. Om die reden willen zij niet meer met eiser samenwerken.
- 2.12 Eiser ontkent de feitelijke grondslag van de eerste vier opzeggingsgronden. Eiser heeft de samenwerkingsovereenkomst getekend. De doelstelling van een samenwerkingsovereenkomst is het veiligstellen van de patiëntenzorg. Dit is gebeurd. Enige vertraging in de totstandkoming daarvan heeft aantoonbare oorzaken en is (mede) aan de andere plastisch chirurgen te wijten, die met name hun eigen belangen voor ogen hadden. De perikelen rond de secretariële ondersteuning en de samenwerking met de arts-assistent zijn terug te voeren op de handelwijze van de stichting, die terugkwam op haar mededeling dat de arts-assistent ook voor eiser werkzaam zal zijn en voorstelde dat de secretariële ondersteuning van eiser plaats zou vinden vanuit een ander ziekenhuis. Eiser wijst er verder op dat hij slechts twee personen binnen de organisatie benaderd heeft, een fysiotherapeut om een korte verklaring en de bedrijfseconoom om financiële gegevens. Beiden zijn inmiddels door de stichting op een zijspoor gezet. Tot slot meent eiser dat het gebruik van bandopnames een door de Hoge Raad geoorloofd bewijsmiddel is. Eiser heeft een gesprek met (de voormalige voorzitter van de rvb) J. opgenomen. Nu deze vertrokken is bij de stichting, hoeft er van samenwerking met hem ook geen sprake meer zijn. Het opgenomen gesprek met manager L. is cruciaal in de bewijsvoering van eiser omtrent de productieafspraken. De opname van een telefoongesprek met een secretaresse is niet gericht op een bepaalde secretaresse, doch uitsluitend bedoeld om de gang van zaken rond de telefonische verwijzingsprocedure aan te tonen. Zelfs als de opzeggingsgronden al juist

zouden zijn, kan de stichting niet nu nog tot opzegging overgaan, mede omdat een dergelijke maatregel nooit in het vooruitzicht is gesteld.

- 2.13 De stichting voert aan dat G. en H. de maatschap met eiser hebben opgezegd, daar de uitgangspunten voor de praktijkvoering te zeer uit elkaar liepen. Bij eiser vormen vooral het ondernemerschap en de financiële bedrijfsvoering het uitgangspunt, ten koste van zijn collega's en de patiëntenzorg. Kritiek op zijn functioneren legt eiser stelselmatig naast zich neer, waardoor verandering van zijn gedrag niet mogelijk is. Slechts op aandringen van de stichting is H. op zijn aangekondigde vertrek teruggekomen, doch duidelijk was voor iedereen dat hij niet meer in een maatschap met eiser wil. Goede communicatie met eiser is niet (meer) mogelijk, het vertrouwen in diens functioneren en de samenwerking is weg. H. heeft dit meerdere malen met eiser besproken, evenals de toenmalig voorzitter van de rvb. H. heeft dit ook tweemaal schriftelijk bevestigd aan eiser. Ook F. heeft tijdens de sollicitatieprocedure duidelijk gemaakt dat hij, gelet op zijn ervaringen in het verleden met eiser, niet in maatschapverband met hem wil samenwerken. Eiser blijft echter doof voor alles. Ten aanzien van de totstandkoming van de samenwerkingsovereenkomst merkt de stichting op dat eiser nimmer inhoudelijk heeft gereageerd op de conceptovereenkomsten, totdat hij daartoe door de stichting werd "gedwongen". Eiser bleef hameren op gesprekken met H. waarom deze niet met hem in een maatschap wil. Geheel onverplicht is de stichting uiteindelijk actief gaan bemiddelen om eiser nog een kans te geven om tot een samenwerkingsovereenkomst te komen. Slechts door belangrijke concessies met betrekking tot de aanstelling van een arts-assistent en een voorziening voor het secretariaat van de zijde van de maatschap is een overeenkomst tot stand gekomen die de instemming heeft van zowel eiser als de maatschap. Uit deze gang van zaken blijkt dat eiser slechts zijn medewerking aan de totstandkoming van de overeenkomst heeft verleend omdat hij zich gedwongen voelde, niet uit oogpunt van patiëntenzorg. Los van de inhoudelijke bezwaren zijn er wel tien momenten waarop eiser door de stichting gestelde termijnen heeft genegeerd. Door de opstelling van eiser is er echter nog steeds geen goede samenwerking mogelijk. De communicatie van eiser met collegae over de patiëntenzorg schiet bij herhaling tekort. De arts-assistent en het secretariaat worden bij herhaling door de opstelling van eiser in een loyaliteitsconflict gebracht en voelen zich niet veilig. Dit is de reden waarom de voorzitter van de rvb op een gegeven moment een splitsing van het secretariaat voorstelde en meende dat eiser maar een eigen arts-assistent moet nemen. Toen eiser daarin niet slaagde, stemden de maatschapsleden ermee in voor de toekomst een gezamenlijke arts-assistent te zoeken. Op het moment dat de maatschap op zoek wilde naar een nieuwe arts-assistent, meldde eiser echter dat hij niet inziet welke rol hij nog zou kunnen vervullen hierin. In het kader van de problemen rond de samenwerking heeft eiser overigens ook verwezen naar bandopnamen van gesprekken met onder meer een arts-assistent en een polimedewerker. Deze geluidsoptnames worden veroordeeld door alle betrokken medewerkers, die dit een grove schending van hun privacy vinden en hebben aangegeven dat het vertrouwen in de samenwerking met eiser onherstelbaar beschadigd is. Eiser heeft door zijn houding jegens medewerkers in de procedure tegen de stichting onderstreept dat hij zich niets gelegen laat liggen aan de gevoelens en belangen van anderen. Deze houding van eiser veroorzaakt al bijna drie jaar grote onrust binnen de organisatie. Ook in de planning en patiëntoverdracht veroorzaakt eiser herhaaldelijk grote problemen, waarbij eiser zich hautain en oncollegiaal opstelt.

- 2.14 Met betrekking tot de onder 1.7 door het Scheidsgerecht gestelde vraag a) afzeggen poli's en ok's door eiser respectievelijk de stichting merkt eiser het volgende op. Hij heeft nimmer geplande poli's of ok's afgezegd om andere redenen dan een dag per week in de schoolvakanties en twee dagen voor congresbezoeken. Alle andere afzeggingen/wijzigingen betroffen blokkades door de stichting. De stichting heeft ter zitting erkend dat het nog slechts om twee dagen onverklaarde afwezigheid van eiser gaat en daaraan toegevoegd dat ook sessies zijn afgezegd wegens gebrek aan patiëntenaanbod.
- 2.15 Met betrekking tot vraag b. betreffende productieafspraken tussen eiser en de stichting respectievelijk de maatschap en de stichting, merkt eiser op dat met hem na de dissociatie per 1 april 2008 geen nieuwe productieafspraken zijn gemaakt voor 2008. Alle partijen zijn ervan uitgegaan dat eiser 1/5 deel (20 %) van de productieafspraken voor zijn rekening zou nemen. Voor nieuwe productieafspraken voor 2009 verwijst eiser naar het door hem opgenomen gesprek met de sectormanager, waaruit zou blijken dat deze 1/5 deel betreffen. Dit percentage heeft eiser echter sinds de dissociatie bij lange na niet gehaald doordat het gros van de nieuwe patiënten bij de maatschap worden gepland. Dat de stichting hierin niet correct stuurt, valt haar te verwijten. Voor de onverzekerde zorg zijn met eiser geen afspraken gemaakt. De stichting voert op dit punt het volgende aan. De genoemde percentages zijn niet in geschil. De productie van eiser ligt nauwelijks lager dan voorheen. Voor zover dit wel het geval is, komt dat doordat eiser tot 1 januari 2010 geen vaste dag had en de nieuwe patiënten eerst op voorkeur worden ingedeeld en vervolgens op de eerstvolgende mogelijkheid.

3. Bevoegdheid van het Scheidsgerecht

De bevoegdheid van het Scheidsgerecht berust op artikel 27.2 van de tussen partijen gesloten toelatingsovereenkomst en staat tussen partijen vast.

4. Beoordeling van het geschil

In de zaak 09/24:

- 4.1 De vordering tot schadevergoeding van eiser berust op drie gronden:
- i) De stichting is (welbewust) een toelatingsovereenkomst aangegaan met een plastisch chirurg, F., terwijl zij bij het aangaan ervan op de hoogte was dat deze niet wilde samenwerken met eiser.
 - ii) De stichting heeft eiser onder dreiging met disciplinaire maatregelen gedwongen tot het aangaan van een samenwerkingsovereenkomst waarin zijn belangen schromelijk zijn verwaarloosd.
 - iii) De stichting heeft de eenmanspraktijk van eiser uitgehold en zij heeft getracht eiser uit haar ziekenhuis weg te jagen.
- Deze gronden komen hierna achtereenvolgens aan de orde.
- 4.2 De grondslag onder i) kan niet tot toewijzing van schadevergoeding leiden. De stichting had immers geen verplichting aan de toelating tot haar ziekenhuis van een derde plastisch chirurg de voorwaarde te verbinden van het aangaan van een maatschap met eiser. Eiser

heeft geen feiten gesteld waaruit die verplichting zou kunnen volgen. De toelatingsovereenkomst vereist een maatschap of een samenwerkingsovereenkomst. Het is niet aan de stichting te wijten dat de maatschap tussen H. en eiser is beëindigd en dat met eiser geen nieuwe maatschap is aangegaan, waardoor een maatschap tussen eiser en F. al was uitgesloten. Voor zover eiser aan de toenmalige voorzitter van de rvb verwijt dat deze hem niet erover heeft ingelicht dat F. niet met eiser in een maatschap wilde samenwerken, stuit dit verwijt in de eerste plaats hierop af dat daartoe geen verplichting bestond. Voorts heeft F. bij de mondelinge behandeling verklaard dat het aan eiser wel bekend was dat hij geen maatschap met hem wilde op grond van negatieve ervaringen in het verleden en blijkt dit ook uit een brief van 22 januari 2008 waarin wordt verwezen naar een gesprek op 19 januari 2008, tussen H. en eiser waarin dit aan de orde zou zijn gekomen. Eiser ontkent weliswaar zowel de ontvangst van deze brief als de inhoud van het gesprek, doch het is weinig aannemelijk dat deze brief niet is verstuurd. Ten slotte is doorslaggevend dat eiser zelf bij de gesprekken met kandidaten niet heeft gevraagd naar hun bereidheid met hem een maatschap te vormen, wetende (zo blijkt ook uit de memorie van eis) dat een van de kandidaten niet met hem wilde samenwerken. Dat eiser zulks als vanzelfsprekend aannam, is in elk geval een omstandigheid die geheel voor zijn rekening moet blijven. Het Scheidsgerecht acht niet uitgesloten dat de voorzitter van de rvb het niet opportuun heeft gevonden deze kwestie met eiser te bespreken, omdat hem destijds al duidelijk was dat bij F. en H. geen bereidheid was een maatschap met eiser te vormen. Dat levert echter, gelet op het voorgaande, nog geen grond voor schadevergoeding op.

- 4.3 Ook de onder ii) bedoelde grondslag is niet aangetoond. De stichting heeft erop aangedrongen dat een samenwerkingsovereenkomst zou worden gesloten en zich ook met de onderhandelingen bemoeid toen tussen eiser en zijn collega's geen overeenstemming tot stand kwam, maar de stichting heeft aan eiser niet een bepaalde overeenkomst opgelegd. Dit kan niet volgen uit de daartoe door eiser aangevoerde feiten en omstandigheden en het is ook niet aannemelijk gemaakt. Eiser verliest overigens uit het oog dat de raad van bestuur volkomen terecht van hem en zijn collega's verlangde dat een samenwerkingsovereenkomst tot stand zou komen met het oog op de veiligheid en continuïteit van de patiëntenzorg. Eiser heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat de door hem onder protest gesloten samenwerkingsovereenkomst hem inhoudelijk benadeelt. Dat ligt ook niet voor de hand omdat de daarin opgenomen rechten en verplichtingen voor alle betrokken chirurgen gelden. Dat eiser wel nadeel heeft door het feit dat hij geen maatschap vormt met zijn beide collega's valt niet (zonder meer) aan de stichting te verwijten.
- 4.4 Wat de grondslag onder iii) betreft heeft eiser een aantal aspecten aan de orde gesteld:
- a. het uithollen van de verzekerde zorg;
 - b. het uithollen van de onverzekerde zorg;
 - c. het uithollen door middel van de positie van de assistent;
 - d. het uithollen door middel van de positie van het secretariaat en polioactiviteiten;
 - e. de financiële gevolgen.
- Op al deze aspecten wordt hierna ingegaan.
- 4.5 Kernpunt van het betoog van eiser is dat hij door de stichting in een solopositie is gebracht. Dit is echter niet aannemelijk gemaakt. In de eerste plaats heeft eiser zelf ervoor

gekozen slechts één dag in het ziekenhuis van de stichting werkzaam te zijn. In de tweede plaats is duidelijk dat de relatie tussen eiser en H. om welke reden dan ook door H. is beëindigd. Dit kan niet als een tekortkoming aan de stichting worden toegerekend. Op zichzelf is niet onaannemelijk dat eiser door zijn solopositie in een nadelige positie is komen te verkeren ten opzichte van de beide andere plastisch chirurgen en dat deze nadelige positie nog eens is versterkt door het feit dat hij slechts een dag in het ziekenhuis werkt, doch daarmee is nog niet gegeven dat de stichting verantwoordelijk is voor de gevolgen daarvan. De stichting heeft de verplichting aan eiser voldoende faciliteiten ter beschikking te stellen waarmee hij de afgesproken verrichtingen kan uitvoeren, maar de stichting is niet zonder meer gehouden ervoor te zorgen dat de patiëntenstroom naar eiser in overeenstemming is met de tussen de plastisch chirurgen afgesproken verdeling. Op zichzelf heeft eiser wel aannemelijk gemaakt dat hij minder patiënten te behandelen heeft gekregen dan voorheen. De wederzijdse cijfers laten dat zien. Hij heeft echter niet kunnen aantonen dat de stichting daarin de hand heeft gehad. De stichting draagt echter wel in zoverre de verantwoordelijkheid dat zij, toen eiser daarop gewezen had, maatregelen had moeten nemen om ervoor te zorgen dat de verdeling van de patiënten regulier verliep. De stelling van de stichting dat eiser niet voldoende beschikbaar was, is door eiser voldoende weerlegd.

- 4.6 Wat de onverzekerde zorg betreft is duidelijk geworden dat na het uiteengaan van de maatschap H. met F. zijn eigen weg is gegaan en via een tot de stichting behorend vehikel (B.-V) zonder eiser onverzekerde zorg is gaan verlenen in M.-V. B. faciliteert M.-V en participeert ook daarin. Duidelijk is ook dat eiser hier opzettelijk buiten is gelaten, omdat H. en F. niet meer met hem wilden samenwerken. Hoewel het uit een oogpunt van gelijke behandeling wellicht de voorkeur had verdiend als eiser in de activiteiten van M.-V was betrokken, kan niet worden aangenomen dat de stichting daartoe ook een verplichting had. Door het ontbreken van een behoorlijke samenwerking tussen de plastisch chirurgen was de mogelijkheid om eiser hierin te betrekken ook niet reëel. De verplichting van de stichting volgend uit de toelatingsovereenkomst gaat niet verder dan het aanbieden van dezelfde faciliteiten aan eiser als deze daarom voor zichzelf had gevraagd. Vaststaat dat deze dat niet althans niet tijdig heeft gedaan. Van strijd met de Mededingingswet is geen sprake.
- 4.7 Wat de assistentie betreft is komen vast te staan dat in maart 2009 een assistent is vertrokken en dat eiser tot die tijd op dezelfde wijze van een assistent gebruik heeft kunnen maken als de andere plastisch chirurgen. Vanaf juni 2009 is door de maatschap een assistent aangetrokken voor vier dagen (de andere dag werkte zij aan onderzoek). Voor eiser zijn wel de gebruikelijke waarnemingen gedaan, doch eiser heeft verder niet van deze assistentie gebruik kunnen maken, omdat de assistente nooit aanwezig was op de dagdelen dat hij werkte. De stichting heeft gesteld dat de kosten van deze assistente ook niet aan eiser in rekening zijn gebracht in 2009. Ook hier valt op te merken dat eiser wel in zekere mate is benadeeld doordat onvoldoende met zijn belangen rekening is gehouden, doch dat hij dit niet aan de stichting kan verwijten. Eiser heeft zelf te lang gewacht met het sluiten van een samenwerkingsovereenkomst en daardoor een situatie van onzekerheid in het leven geroepen. De stichting erkent dat vanaf november 2009 eiser op grond van de samenwerkingsovereenkomst met de maatschap recht had op een dag assistentie. Eiser is

ook alleen kosten verschuldigd voor zover hij over assistentie heeft kunnen beschikken. De inzet van een assistent was bovendien vooral een kwestie van de betrokkenen zelf.

- 4.8 Wat de hulp van een secretaresse betreft acht het Scheidsgerecht niet aangetoond dat eiser door de stichting bewust is benadeeld. Ook hier heeft te gelden dat het de voorkeur had verdiend als aan eiser secretariële ondersteuning was verleend op hetzelfde niveau als die aan de bestaande maatschap ter beschikking stond en in nauwe samenwerking met de ondersteuning van de maatschap, doch dat dit niet mogelijk was komt gezien de omstandigheden voor risico van eiser en van een ontoereikende ondersteuning is niet voldoende gebleken.
- 4.9 Ten slotte heeft de stichting ook de financiële gevolgen betwist. Naar het oordeel van het Scheidsgerecht heeft eiser echter voldoende aannemelijk gemaakt dat hij nadat de maatschap was beëindigd nadeel heeft ondervonden van een onvoldoende aanbod van patiënten. Dit nadeel valt thans niet meer concreet te begroten. Het Scheidsgerecht zal dit nadeel, gelet op alle vermelde omstandigheden, naar billijkheid bepalen en wel in de vorm van een vergoeding die eiser mede wordt toegewezen in verband met de opzegging van de toelatingsovereenkomst, als hierna te melden.

In de zaak 10/22:

- 4.10 De opzegging van de toelatingsovereenkomst berust op zes gronden, die volgens de stichting in onderling verband moeten worden beschouwd. De kern daarvan is dat de samenwerking met eiser binnen de organisatie van het ziekenhuis zodanig is verstoord dat dit een gewichtige reden voor beëindiging van de toelatingsovereenkomst is. Hoewel het Scheidsgerecht niet alle door de stichting aangevoerde gronden onderschrijft of aangetoond acht, is het van oordeel dat van een behoorlijke samenwerking tussen eiser en de stichting geen sprake meer kan zijn. Daardoor komt het belang van een goede patiëntenzorg in gevaar, zodat de opzegging in stand moet worden gelaten.
- 4.11 Voor het in 4.10 vermelde oordeel is allereerst redengevend dat zowel uit de stukken als uit de drie mondelinge behandelingen is gebleken dat de relatie tussen eiser en de maatschap plastische chirurgie in het ziekenhuis van de stichting volledig verstoord is. Zowel eiser als zijn beide collega's beschuldigen elkaar van oncollegiaal en onprofessioneel gedrag, van manipulaties en van onvoldoende oog voor het belang van de patiënten. Zij zijn niet meer in staat tot het voeren van overleg en communiceren ook niet meer met elkaar. Van de noodzakelijke uitvoering van de moeizaam tot stand gekomen samenwerkingsovereenkomst kan geen sprake zijn, waarbij nog komt dat eiser deze niet aanvaardt als gevolg van het feit dat hij onder (ongeoorloofde) druk gezet zou zijn. Een behoorlijke samenwerking in het belang van de patiëntenzorg is niet gewaarborgd. De stichting kan een dergelijke situatie niet laten voortduren.
- 4.12 Voorts staat vast dat ook in de verhouding tussen eiser en de stichting ieder vertrouwen is komen te ontbreken. De over en weer geuite beschuldigingen en weerleggingen hebben uiteindelijk – naar ter zitting is duidelijk gemaakt – het laatste restje vertrouwen weggenomen. Eiser heeft kennelijk geen vertrouwen in de raad van bestuur, nu hij deze ervan verdenkt hem telkens weer in een nadelige positie te hebben geplaatst. Het feit dat

eiser een procedure tegen de stichting is gaan voeren, kan uiteraard nimmer een reden zijn voor opzegging van de toelatingsovereenkomst. Dat de stichting deze grond heeft aangevoerd, moet blijkbaar aldus worden begrepen dat door de wederzijds ingenomen stellingen in de procedure het wederzijds vertrouwen wel verder is ondermijnd. .

- 4.13 Ten slotte acht het Scheidsgerecht het feit dat eiser gesprekken met medewerkers in het ziekenhuis buiten hun medeweten heeft opgenomen en in transcripties laten uitwerken een belangrijke factor voor de verstoring van zijn verhouding met die medewerkers. Ook al zouden de opnamen juridisch toelaatbaar zijn, dan had eiser moeten beseffen dat deze een zodanige inbreuk maken op de vertrouwensrelatie met de medewerkers dat de relatie met hen onwerkbaar zou (kunnen) worden. Hoewel eiser erkend heeft dat deze inbreuk ernstig is, meent hij dat hij een voldoende rechtvaardiging had voor het afluisteren. Het Scheidsgerecht oordeelt daarover anders. Eiser had voldoende andere middelen ter beschikking om zijn standpunt te adstrueren en had in elk geval eerst moeten proberen dat te doen zonder het uiterste middel van een bandopname. De door de stichting overlegde verklaringen van medewerkers maken aannemelijk dat het optreden van eiser tot verstoring van de verhoudingen en zelfs tot boosheid hebben geleid. Hetgeen eiser op dit punt heeft doen aanvoeren, kan daaraan naar het oordeel van het Scheidsgerecht geen afbreuk doen.
- 4.14 Een groot aantal door de stichting aan het adres van eiser gemaakte verwijten is, naar eiser terecht heeft doen opmerken, niet voldoende concreet en ook niet voldoende aannemelijk gemaakt. Een gedeelte daarvan – zoals de financiële regelingen tussen de betrokken plastisch chirurgen waarvan mag worden aangenomen dat zij destijds bewust zijn aangegaan – is ook niet relevant in het kader van de opzegging. In zoverre worden zij dan ook terzijde gelaten. Daaraan kan echter niet afdoen dat wel is komen vast te staan dat tussen eiser en de maatschap plastische chirurgie een gespannen verhouding bestaat mede in verband met kennelijk grote verschillen van inzicht over hetgeen noodzakelijk is in het belang van een goede patiëntenzorg. Zonder een uitspraak te doen over de juistheid van de wederzijdse standpunten, stelt het Scheidsgerecht vast dat deze verschillen van inzicht niet oplosbaar lijken te zijn. Zij zijn gedeeltelijk ook een gevolg van het feit dat bij het uiteengaan van de oorspronkelijke maatschap de situatie is ontstaan dat eiser voor een dag per week als solist bleef werken naast een maatschap van twee collega's die te kennen hadden gegeven dat zij niet met eiser wilden werken. Eiser is dan wel tegen beter weten in blijven aandringen op een maatschap, hetgeen mede een oorzaak is van de grote vertraging bij het sluiten van een samenwerkingsovereenkomst, doch zijn beide collega's hebben er ook niet alles aan gedaan de samenwerking met eiser te verbeteren. Thans komen de gevolgen daarvan uitsluitend voor rekening van eiser. Het Scheidsgerecht ziet in de ernst van deze gevolgen reden aan eiser een vergoeding toe te kennen naar billijkheid, waarin mede een vergoeding is begrepen voor het feit dat eiser door welke oorzaak dan ook na het uiteengaan van de maatschap veel minder patiënten heeft behandeld dan bij een evenredige verdeling te verwachten zou zijn geweest. In zoverre rekent het Scheidsgerecht dit nadeel voor eiser ook toe aan de stichting, die kennelijk in het conflict tussen partijen de kant van de maatschap heeft gekozen en zich onvoldoende heeft ingespannen om de in vergelijking met zijn collega's te geringe patiëntenstroom naar eiser te corrigeren.

- 4.15 De overige door partijen aangevoerde stellingen kunnen buiten beschouwing blijven. Zij kunnen aan voormeld oordeel geen afbreuk doen.
- 4.16 Bij deze uitkomst, en mede in aanmerking genomen dat de (proces)houding van partijen heeft geleid tot drie mondelinge behandelingen en de daarbij behorende hoeveelheid stukken, acht het Scheidsgerecht termen aanwezig om de kosten van het Scheidsgerecht als volgt over partijen te verdelen: een/derde ten laste van eiser, twee/derde ten laste van de stichting. Dit leidt tot de hierna te vermelden voorziening, gegeven het feit dat eiser een voorschot heeft gedeponereerd ten bedrage van € 12.500,00 en de stichting ten bedrage van € 2.500,00. Voor een verdere kostenveroordeling bestaat geen grond. Dit betekent dat elk der partijen voor het overige de eigen kosten dient te dragen.

5. Beslissing

Het Scheidsgerecht wijst het navolgende arbitrale vonnis in beide zaken:

- 5.1 De stichting wordt veroordeeld om aan eiser de som van € 50.000,00 te voldoen met de wettelijke rente vanaf 1 oktober 2010 tot de dag der voldoening.
- 5.2 De kosten van het Scheidsgerecht, ten bedrage van € 12.600,00, komen voor rekening van de stichting tot een bedrag van € 8.400,00 en voor eiser tot een bedrag van € 4.200,00. De stichting wordt veroordeeld om aan eiser de som van € 5.900,00 te voldoen.
- 5.3 Het meer of anders gevorderde wordt afgewezen.

Dit vonnis is vastgesteld te Utrecht en is op 28 september 2010 aan partijen verstuurd.